

[Madsen-Mygdal.]

Forslag her paa Rigsdagen, skal jeg nu ikke udtale mig om, men det vil neppe komme som nogen Overraskelse for den højtærede Minister, naar jeg allerede nu gør opmærksom paa, at mit Partis Medvirken til Oprettelsen af et saadant faktisk Handelsdiktatur i hvert Tilfælde ikke kan paaregnes. Hvis derimod den højtærede Handelsminister vil holde sig til det, som alle Partier var enige om, og som Ministeren selv gav Tilslutning til, da Valutaloven i Maj Maaned blev vedtaget, nemlig en virkelig Afvikling af Valutacentralen, Importreguleringsvirksomheden, skal Ministeren finde os rede til Forhandling, uanset at denne Forhandling ifølge den gældende Lovs Bestemmelser for længe siden burde have fundet Sted. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister erindrer det, men jeg maa maaske have Lov til at nævne det her, at Venstres Repræsentanter i Valutaudvalget fremsatte den 25. Juli for dog at faa Forhandlingen paabegyndt og Afviklingen fremmet et Forslag om Afvikling. Vi krævede ikke Valutacentralen helt ophævet, men vi erklærede os villige til af handelspolitiske Grunde — og jeg understreger, at det var af handelspolitiske Grunde, det var ikke af de Grunde, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen her talte om, nemlig for at lukke af for Varer, ogsaa Varer, der er Livsfornødenheder for den danske Befolkning. Jeg deler ikke hans Opfattelse af, at det er disse billige Varer fra Udlandet, som er Ulykken. Ulykken er, at vore Varer er for dyre, saa Befolkningen ikke har Raad til at købe dem. De vil se, at Arbejdsløsheden fremdeles opretholdes og fremdeles øges, hvis man ikke sørger for, at de Varer, som Befolkningen skal bruge, staar i en saadan Pris, at Befolkningen er i Stand til at købe dem. Men det var altsaa ikke med denne Begrundelse, men af handelspolitiske Grunde, at vi var villige til — indtil videre at fortsætte med Regulering for enkelte store Varegrupperes Vedkommende, hvis fortsatte Regulering maatte anses for nødvendig for Fastholdelsen af det handelspolitiske Resultat, som er opnaaet i Retning af en mere ligelig Optræden overfor de forskellige Lande, vi staar i Handelsforbindelse med. Dette Forslag opnaaede den Gang ikke Ministerens Interesse. Vi vedkender os imidlertid fremdeles Forslaget, og vi er rede til Forhandling efter den angivne Linie, saaledes at der bliver Tale om en virkelig Afvikling af Valutacentralen. Hvis Ministerens Forslag derimod er et Ultimatum til Rigsdagen — den Maade, hvorpaa det er forberedt,

kunde tyde i den Retning og ogsaa det ærede Medlem Hr. Hans Niensens mærkelige, næsten truende Udtalelse om, at nu er Rigsdagen stillet paa en Prøve —, og fastholder Ministeren Kravet om, at Valutacentralen i Stedet for at afvikles skal gøres til en fast Statsinstitution med uindskrænket Myndighed for Ministeren til, foreløbig i 1½ Aar, egenmægtigt at raade over Landets Udenrigshandel, maa jeg sige, at saa ønsker vi fra vor Side ikke at yde Medvirken til et saadant Forslags Gennemførelse, men vi vil tværtimod af al vor Magt modsætte os det, fordi vi anser et saadant Statsdiktatur for ganske ødelæggende ikke blot for Handelen, men for al fri Erhvervsvirksomhed i vort Folk.

Christmas Møller: Den Rigsdagssamling, som nu er paabegyndt, bliver som bekendt Ministeriet Staunings sidste, i hvert Fald i den Forstand, at naar denne Rigsdagssamling er til Ende, før eller senere, skal Vælgerne spørges, da det er den sidste Rigsdagssamling i denne Rigsdagsperiode. Og naar man ser paa det Lovforslag, som den højtærede Handelsminister her har forelagt for det høje Ting, naar man ser paa den Maade, paa hvilken dette Lovforslag er blevet behandlet af de Faktorer, som det skulde behandles af, naar man ser paa selve det faktiske Indhold af Lovforslaget, saa maa man ogsaa forstaa det saaledes, at det virkelig har været Regeringens Hensigt at ende Rigsdagssamlingen med virkelig at angive, hvorledes dens Ønsker er.

Gennemgaar man Lovforslagets enkelte Bestemmelser, og ser man dem paa Baggrund af de Bestemmelser, som gennem et Aars Tid har været gældende, og om hvilke man ved, at man paa en Række Omraader er naaet til Overensstemmelse igennem Forhandling mellem de forskellige Partier og Regeringen, saa vil man se, at der i dette Lovforslag er Tale om en ganske anden Bemyndigelse til Ministeren end i samtlige tidligere Lovforslag, som vi har gennemført siden den første Valutalov, Loven af 29. September 1931, en Bemyndigelse af et Omfang, som jeg allerede straks kan sige, at der aldeles ikke kan være Tale om, at mit Parti vil medvirke til at give Ministeren. Og jeg vil sige til den højtærede Minister, at Ministerens Adfærd, den Maade, paa hvilken han har ledet Valutaforhandlingerne og Importbegrænsningsforhandlingerne, siden vi fik Loven af 30. Januar i Aar, giver aldeles ikke den højtærede Minister Anledning til at tro, at den høje Rigsdag skulde vise ham en saae nestaaende Tillid, at den gav ham en saa